

Om Negerhandelen.

Minerva et Maanedskrivt. Junii 1792. s. 311-378. Kiøbenhavn. (forfatter ukendt).

Uddrag fra ss. 324-327. (indlæg i debatten om slavehandelens ophævelse)

Til Herr Secretaire Kirstein

...

Misgierninger have hos de fleste Folk havt Slaverie til Følge, og have saa endnu i de cultiverteste Stater. Dette kan og have været Tilfældet fra de ældste Tider, ogsaa i Guineas Lande; men at Antallet paa Misgiernings-Slaverne blandt Folk, hvis Skildring er den, Skribenterne meddeele paa Negernationerne, har været stort, er ei rimeligt. Hvad det end har været, saa veed man, at, ligesom Christendommens Virkning var i Europa Slaveriets Afskaffelse, (Slaveriets nemlig i egentligste Forstand, da Slaverne vare Ting, der vare Herrens Tykke aldeles overladte) saa havde Mahomeddanismen overhoved samme Virkning hvor den udbredte sig. Har der altsaa endog i de ældre Tider været stort Slaveantal i Guineas Lande, saa kan det dog ikke have været stort, den Gang Europæerne foretog sig at behandle Negrene tilhobe saaledes, som ingen Barbarer før havde foretaget sig at behandle Slaver.

Krigsfanger have ogsaa de fleste Nationer gjort til Slaver; af det Slags kan man heller ikke have havt mange til Europæernes Tieneste, siden man ingen Krig førde i de ældre Tider.

Europæerne begyndte, som sagt, med at røve Negre. Da der til Afsætningen i America udfordredes et stort Antal, og den Røvning havde sin Besværlighed, saa forsøgte man alt, for at faae dem til Kiøbs af deres Landsmænd. Man bragte dem til at sælge sig Misgierningsslaver; man forstyrrede Uskyldigheden, Indbyggernes Character overhovedet, ved at give dem Smag paa før ukjendte Luxartikler, saasom især Brændeviin, og paa de europæiske Ildvaaben. Man gjorde dem under forværrede Sæder og Tænkemaade disse Ting til Fornødenheder; og nu solgte Negrene dem alle deres Misgierningsslaver, og for at have at sælge, dømte de til Slaverie for Handlinger, som ei før vare anseete for Misgierninger.¹

Ogsaa Krigsfanger fandt de ucultiverede Folk ingen Ubillighed i at skille sig ved paa denne Maade; men snart forledede Handelsfordeelen dem til at føre Krige, for at have Slaver at sælge. Alt dette udbredte sig fra Kysten langt ind i Landet, og Fordærvelsen blev alt meere og meere almindelig. Nu bleve Kystlandene til Markedspladse for Menneskehandelen, og dennes Drivt en Næring, en

¹ Jeg befandt mig eengang paa Angolakysten, fortæller Falconbridge, da der i faa Aar intet Slaveskib havde været paa Ambrisfloden, skiøndt der hvert Aar pleier komme adskillige. Den eeneste Følge af dette Brud i Handelen var, saavidt vi mærkede, at Fred og Forligelighed var fornyet mellem Indbyggerne, hvilke igien ophørde, saasnart der kom Skibe, da de ikke kunde imodstaae Slavehandelens Tillokkelser længer. Ligesaalidt har jeg i Bonny mærket noget til de skrækkelige Følger heraf, som man med Tilforladenhed spaaede. Slavernes ringe Pris og Slavehandlerens Armod syntes at være den eeneste ubehagelige Virkning af, at Slaveskibene bleve ude; men fornyet Tillid, og afbrudt Menneskerøven mellem Indbyggerne, den gode.

Rigdomsbane for Kystnegrene.

Disses Kiøbmænd reise hundrede eller halvandet hundrede Miile op i Landet, for at tilhandle sig de Negre, de siden med Gevindst kunne sælge til de europæiske Slavekiøbere.

De foreene sig i en Art af Caravaner, og medbringe der indefra deres Slagtoffere, Trediver eller Fyrretyve i hver Klynge, belæssede med Vand og Proviant til Reisen. Hver af dem faaer en Trægaffel om Halsen, stor og tung; dens Skaft hænger foran ned for hans Been, saa Slaven ikke kan gaae, saalænge den hænger der. Bag i Nakken er Gaffelen tilsluttet med en Jernlænke. Nu bindes Skaftet af den eenes Gaffel i Nakkelænken paa den Foregaaendes, og saaledes gaae de bundne frem i en Række. En af Førerne bærer den førstes Gaffelskaft. Naar man paa Vandringen skal hvile eller sove, binder man enhver Slaves Hænder fast ved Skaftet paa hans Gaffel, hvorved han ikke kan bruge dem til at forsøge engang paa at skaffe sig løs.

Det er klart, at Characterens almindelige Fordærvelse maa være bragt vidt, førend deslige Adfærd kan være bleven almindelig. Det er Afskummet af Nationen, der lader sig bruge til disse Afskyeligheder; men alt skrækkeligt, at der dog gives meere end enkelte af saadant Afskum. De Slaver, som man saaledes bringer, udgives for enten Misgierningsslaver eller Krigsfanger; men der er ingen Tvivl om, at mange af dem ere røvede. — Europæerne røve endnu selv umiddelbar mange Slaver, ligesaafuldt som Alonzo Gonzales. Det er ikke sandt, som man har beskyldt Negrene for, at de sælge deres Børn, dem de tvertimod elske med en mageløs Æmhed. Men derimod røve og stjæle Slavehandlerne Børn, hvilke de opføde, for, naar de opnaae den arbeidsføre Alder, at sælge dem.

I de ældre Tider straffede Negernationerne deres faa Forbrydere efter deres Forseelser. Nu straffes alle Forbrydelser med Slaverie. De Forbrydelser, man anseer for grovere, straffes ei blot med at Forbryderen, men at alt Mandkiønnet af hans Familie, ja den heele Familie, gøres til Slaver. Endog heele Byer blive stundom saaledes straffede for Enkeltes Brøde. Tænkemaadens Fordærvelse i Almindelighed har mangfoldiggjort de virkelige Forbrydelser. De Mægtiges Fordærvelse især har mangfoldiggjort det, der ansees, eller dog straffes som Forbrydelse, ja de Tilfælde, hvor blot Voldsomhed og Grumhed uden Paaskud gjør Slaver.